

ROZHOVORY

S IGELITKOU NA PIK LENINA

Rozhovor s paní profesorkou Ludíkovou

Mgr. Stanislava Ludíková (*1958 Přerov)

Člen Českého horolezeckého svazu od roku 1978

Nejvýznamnější výstupy a expedice – asi 200 výstupů ve velehorách

Vysoké Tatry - Žlutá stěna (Chroustova cesta), Malý Kežmarský štít (severní stěna, Stanislavského komín), Kežmarský štít (Obrovský kout), Batizovský štít, Volia veža, Ošarpance, Východní štít nad Železnou bránou, Velická stěna, Galerie Ganku, Granátová stěna atd.

Alpy - Gemelli, Brenta Alta, Campanille Basso, Jungfrau (4158 m)

Pyreneje - Monte Perdido, Pico de Aneto, přechod centrálních Pyrenejí hlavním hřebenem

Himaláje - 1996 Mera Peak (6656 m)

Pamír - 2001 Razděl'naja (6100 m), Pik Lenina (7134 m)

Jak dlouho se věnujete horolezectví?

Od svých 18 let, to jsem byla ještě studentkou této školy. K horolezectví se člověk vždycky dostane spíš náhodou. Já jsem dělala sportovní gymnastiku, ale u sportovních gymnastek kariéra končí poměrně brzy. Takže jsem hledala, co dál. Nechtěla jsem už trávit veškerý čas v tělocvičně, navíc vždycky jsem měla velmi pozitivní vztah k přírodě. Přátelila jsem se s několika horolezci, ti mi nabídli, ať to zkusím. Měla jsem dobrou průpravu z gymnastiky, takže jsem hned mohla lézt celkem těžké cesty. Líbila se mi i velmi dobrá zábava mezi horolezci. Jsou to velmi

fajn lidé a vytváří se mezi nimi opravdu silné přátelství. Nebudu zastírat, že vlezení jde často o život, tudíž je potřeba zodpovědnosti a lidé si musí navzájem důvěřovat.

Byla jste někdy v nějaké nebezpečné situaci?

Určitě. Těch situací bylo hodně. Pokud jde o skalní lezení, vždycky jsou místa, která nejdu bezpečně zajistit. Skála může být zvětřalá... Možná někdo by to nazval adrenalinem, ale já nezastírám, že prožívám strach, a klidně to svému spolulezci řeknu, ať dává pozor, že teď se bojím.

Trošičku jiný strach je ve velehorách. Musíte se připravit na nemoc z výšky, musíte se umět zorientovat, což také není jednoduché, protože mapy v Asii nejsou tak přesné, jak bychom si asi představovali. Klidně můžete i bloudit a to pro vás může znamenat i smrt. Nebo úraz, změna počasí, může se stát, že vážně onemocní spolulezec, v těchto zemích také často vypukají různé politické nepokoje ... Toho nebezpečí je ve velehorách skutečně hodně.

Jedna z posledních takových životu nebezpečných situací se mi stala při cestě na Everest. Před 3 lety, když jsem přiletěla do Káthmándú, se tam dokonce střílelo.

Jak tedy vypadá politická situace v těchto zemích? Je hodně nestabilní?

Ano. Tyhle země jsou často v takovém poloválečném stavu. Navíc jejich obyvatelé mají pocit, že když tam přijedete na expedici, že jste bohatí, a někteří se snaží vás vydírat. Vždycky musím vysvětlovat, že jsem učitelka a peníze nemám. Ale naštěstí mám státní zkoušku z ruštiny, což mi pomáhá se v těchto zemích dobře domluvit.

Kdy vám bylo nejvíc úzko?

Při sestupu z Pik Lenina (7134m) v Pamíru. Kamarád si při sestupu pod vrcholem zlomil nohu. Neměli jsme vysílačku. Navíc já jsem vážila 43kg a ten můj kolega skoro 100, takže odtáhnout ho na zádech nebylo možné. Navíc druhý kamarád v tom stresu dostal srdeční kolaps. Musela jsem je zabívat, nechat jim tam vodu a sama jsem bez vody musela už v noci za tmy sestoupit do údolí. Navíc jsem neměla ani patřičné vybavení, protože mi letecká společnost ztratila už v Evropě expediční batoh. Tuhle expedici jsem nazvala „s igelitkou na Pik Lenina“. Šla v tom, co mi kdo půjčil, a neměla jsem patřičné vybavení. Kdyby se zhoršilo počasí, pravděpodobně bych tehdy ten sestup nepřežila. Naštěstí se mi podařilo dostat se včas do údolí a zachránit je.

Měla jste vy sama někdy nějaký větší úraz?

Musím zaklepat na dřevo, ale naštěstí neměla. Kromě nějakých drobných omrzlin. Jednou při výstupu jsme si chtěli zkrátit cestu, ale museli jsme lézt náročnějším terénem s holýma rukama, takže mi omrzly prsty. Ale byly to jen omrzliny 1. stupně.

Mám se ráda a dávám si pozor. Když měli třeba moji spolulezci chuť riskovat, vyhrožovala jsem jim, že mám doma dítě. (smích)

Co považujete za svůj největší lezecký zážitek?

Nemusí to vždycky být osmitisícovka. Paradoxně je to někdy i skalní lezení. Například ve Vysokých Tatrách Chroustova cesta, Kežmarský štít, v Alpách jsem lezla velmi zajímavé cesty, mám ráda i Dolomity. A konečně ráda vzpomínám i ten zmiňovaný Pik Lenina, i když to bylo spojeno s takovými obtížemi.

Proč vlastně lezete?

Většina lidí si myslí, že kvůli tomu pocitu na vrcholu. Jistě výhledy jsou krásné a vy se kocháte zasněženými vrcholky. Třeba z Mera Peaku jsem viděla téměř všechny osmitisícovky. Ale nejlepší pocit máte, když sejdete dolů, že se vracíme všichni společně a v pořádku. Pak se teprve radujeme, vyprávíme si zážitky.

Je to sport pro ženy?

Je to sport fyzicky i psychicky náročný, opravdu tu jde o život. Ženské lezení má oproti mužskému asi 20 let zpoždění. U nás první byla asi Dina Štěrbová. Já jsem se horolezectví začala víc věnovat až v 80. letech.

V prvé řadě jako žena si musím unést batoh, který má 20 až 25kg. Já sama vážím 43kg, takže vždycky vzbuzuji velkou pozornost, protože můj batoh je větší než já sama. Muži horolezci se samozřejmě snaží chovat jako gentlemani, ale není to tak, že by byli ochotní nést vám batoh. Vy musíte být naprosto soběstačná. Skutečných horolezek je v republice tak 5, maximálně 10.

Co je pro horolezce to nejdůležitější?

Bude to znít jako fráze, ale je to zodpovědnost. Seběmenší chyba vás může stát život. Stačí, když vám chybí jedna jediná věc. Na co je vám plynový vaříč, pokud nemáte zápalky? Když nemáte vaříč, neuvaříte si vodu a tekutiny jsou tam základem. Dále je to soubor vědomostí a dovedností. Asi bych to přirovnala k tomu skautskému: „Buď připraven!“ Ale umění je jenom to správně se obléci...

Co tedy máte na sobě, když zdoláváte velehory?

Nebudu dělat reklamu žádnému značkovému oblečení. Asi byste se divili, že si ráda vezmu svůj mohérový svetr. Úžasné hřeje a věřím mu víc, než nějaké značkové fleecové mikině. Měla jsem ho na všech 3 expedicích, dokonce i na Everestu. A to se týká i bot. Dnes všichni nosí tzv. skelety. Když mě viděli ve starých kožených botách, tak se chytali za hlavu. Ale nakonec měli všichni omrzliny, jen já ne.

Protože si všechno nesete v batohu a v té nadmořské výšce je batoh dvojnásob těžší, dobře si rozmyslete, co si vezmete s sebou. Třeba stan jsem vybírala takový, aby vážil maximálně 2 kila.

V těch velkých nadmořských výškách moc nejíte, nesete hlavně náhradní oblečení, tekutiny a lékárníčku, spolehlivý vaříč...

Jak řešíte zdravotní potíže při výstupu?

Za ty roky jsem už docela odborník na léčiva. Při výstupu na Everest jsem si musela sama píchnout injekci do břicha. Chvilí jsem sbírala odvahu, ale zachránilo mi to život.

Jak dlouho trvá naplánovat takovou velkou akci?

Asi rok jsem výpravu plánovala, sháněla informace, pak fyzická příprava, chystání materiálu... Jinak za ty roky už jsem schopná si sbalit na expedici během 3 týdnů. Největší problém je právě sehnat informace.

Jak dlouho trvá už ten samotný výstup?

To záleží na počasí. Na Pik Lenina jsme třeba vyběhli za 4 dny. Na Everestu to bylo trochu složitější.

Oteklo mi oko kvůli poškrábaným brýlím. Musela jsem zase sestoupit z 1. výškového tábora zpátky do base campu a vrátit se zpět s novými brýlemi. Za 3 dny jsem tehdy ušla 100 km.

Říkala jste, že jste se dala na lezení kvůli přátelům, platí to stále, je mezi horolezci přátelská atmosféra?

Dnes se to bohužel trochu změnilo. Někteří mají pocit, že mají větší „zásluhy“, protože sehnali třeba víc peněz od sponzorů, takže předpokládají, že mají větší právo vystoupit na vrchol. Já naštěstí většinou cestuju sama, takže tohle neřeším.

Vadí mi ale, že se někteří kolegové nechťejí dělit o informace. Například při výstupu na Everest mi neřekli, že si mám pod severním sedlem udělat depozit. Tím bych ušetřila spoustu sil. Bohužel právě toto jsou ty informace, které v žádné knize nevyčtete. A také, věřte nevěřte, i do tohoto sportu už proniknul doping. Ale to se týká hlavně osmitisícovek. U těch nižších kopců není

problém. Tam spíš pozoruju takovou tu vzájemnou pomoc a ochotu.

Jak se chová místní obyvatelstvo k horolezcům?

Oni si nás váží, protože jsme zdrojem příjmů. Nepálci jsou velmi milí a uctívají. Říkají se, že kdo jednou byl v Nepálu, chce se tam vrátit. A je to pravda. Tam čas plyne pomalu. Oni si udělají čas na druhého. Když jsem se vrátila domů, do toho našeho zrychleného světa, celý měsíc jsem si nemohla zvyknout. Ve škole pořád zvonilo...

Kdybych mohla, určitě bych se tam zase vrátila. Káthmándú je krásné město, je tam úžasná architektura. Nepálci jsou skvělí řezbáři. Navíc je to jedna z mála zemí, kde v naprosté shodě žijí buddhisté a hinduisté, je tam i malá skupinka muslimů, najdete tu i katolické kostely. Můžete tu vidět v buddhistických chrámech sochy hinduistických bohů.

Udrží si Nepálci stále svoji kulturu a náboženství?

Nepálci mají pro každý den nějaký svátek. Takovou zajímavostí je bohyně Kumari. Nepálci uctívají její vtělení do malé holčičky. Pečlivě ji vybírají, musí podstoupit několik zkoušek, např. projít dvorem plným krve (asi proto, že bude přítomna obětím zvířat). Těší se velké úctě a je o ni velmi dobře postaráno. Když dívka dospěje, dožije v úctě v paláci.

Myslím, že západní novináři to zveličují. Nepálci jsou stále zbožní a podle mého názoru by se své kultury nevzdali.

Jaké máte další plány?

V současné době plánuji výstupy v Alpách. Samozřejmě bych chtěla ještě zkusit i nějaké větší kopce, snad to ještě do důchodu stihnou... (smích)

Do důchodu?

Myslím si, že člověk, který zvládá jako turista chodit v Jeseníkách a Beskydech, může zvládnout i tyhle hory. Je to spíš záležitost aklimatizace. Já mám to štěstí, že se celkem dobře aklimatizuji, ale to člověk dopředu neví. Stalo se, že některé horolezce museli vrtulníkem transportovat do nižších poloh, protože trpěli vysokohorskou nemocí.

Mgr. Stanislava Ludíková

FESTIVAL PRO TIBET

Tibet. Jistě jste o něm něco zaslechli, většinou v souvislosti s buddhismem, jógou či nenahraditelnou kulturou. A také možná víte, že se tam „něco“ stalo. Ale jen málo lidí ví, co všechno musel Tibet a jeho obyvatelé prožít, aby uchránil právě tu jedinečnou kulturu, svůj duchovní život a hlavně vlastní identitu. Jenže stále se to nedaří tak, jak by mělo, a Tibeťané o svou zemi pomalu přicházejí.

Jak se ukázalo v anketě, jen malá část našich studentů ví o Tibetu. Proto bych vás ráda na začátku trošku „přiučila“. Tibet se nachází ve střední Asii, hned vedle rozlehlé Číny a od dalšího velikanu, Indie, ho odděluje Nepál. Zde se rozkládá pohoří Himálaj, a někdy se mu proto říká „střecha světa.“ Život tu není jednoduchý.

Jaké to bylo

Tahle malá zemička se s nájedzy potýkala již ve středověku, kdy zde řádili Mongolové. V moderních dějinách, přesněji v 18. – 19. století byl Tibet jako významná obchodní cesta ovládnut Britským královstvím. Boj o území stál život několik tisíc tibetských civilistů. Tibet byl pod britskou nadvládou do roku 1912. Poté se nátlak zmírnil a Tibet se stal opět nezávislou zemí.

Čína se hlásí

Z dnešního pohledu už víme, že to byl jen jakýsi „klid před bouří“. Stažení britských vojsk bylo impulzem pro komunistickou Čínu. V roce 1950 vtrhla do Tibetu čínská vojska. Oficiální důvod byl ten, že „přišli zachránit tři miliony Tibeťanů před imperialistickým útlakem a zabezpečit ochranu západní čínské hranice“.

Postoj komunistů k náboženství, které je v Tibetu tou nejdůležitější složkou a smyslem života, je vyloženě nepřátelský. Jak řekl komunistický ideolog Marx: „*Náboženství je opiem lidstva, protože dává lidem falešné uspokojení ze zjednodušeného výkladu světa a dává jim sílu, kterou mohou dočasně překonávat třídní rozpory.*“ (zdroj: wikipedia.com).

Čínská vojska začala vypalovat buddhistické kláštery a mniši, kteří se nevzdali, byli na místě popraveni. V roce 1959 vypuklo v hlavním městě Tibetu, Lhase, povstání mnichů a odpůrců komunistického režimu, které Čína potlačila za cenu 87 000 mrtvých. Dalajlama opustil Tibet. Přibližně 80 000 Tibeťanů uprchlo z Tibetu, aby se připojili k dalajlamovi v indickém exilu.

Roku 1960 Maova (pozn. Mao Ce-tung – komunistický vládce Číny) Kulturní revoluce rozpoutává v Tibetu další vlnu zabíjení a ničení. V důsledku čínské invaze a okupace zahynulo 1,2 milionu Tibeťanů. Tentýž rok Čína v Tibetu zahajuje vlastenecké kampaně. Jejich cílem je přimět Tibeťany, aby se zřekli dalajlamy.

V letech 1962 – 97 tak pokračuje vypalování klášterů, až nakonec z 6259 klášterů v Tibetu ušlo zkáze pouze osm. Mniši ale nezahálí a v indickém exilu si snaží kláštery obnovovat.

Letošní festival pro Tibet

Ve dnech 7.3. – 18. 3. 2010 se v Olomouci uskutečnil již 9. ročník Festivalu pro Tibet, který do Olomouce zavítal teprve podruhé. Vznikl prací dobrovolnických organizací a každoročně si zde lidé připomínají genocidu v Tibetu. Festival také přibližuje tibetskou kulturu veřejnosti.

První akcí dne 7. března byla přednáška Geše Nima Ōzera: „Moudrost bönu“. Geše je tibetský učenec, který zde přednášel o kultuře Tibetu a jejich duchovních tradicích. Jednou z nich již zmíněný bönu, který býval v Tibetu do 8. století dominantní, ale později začal ustupovat buddhismu. Základem bönu je magie, duchové, oběti a prvky šamanismu. Dnes se stále praktikuje ve východním Tibetu.

Den na to se konala přednáška s názvem „Tibet – malá země ve velké Číně.“ Týkala se možností, jak pomoci Tibetu. Organizace ATMA DO, známější pod sloganem „Pomoc Tibetu skrze Nepál“ pomáhá Tibeťanům v exilu s jejich životem, výstavbou klášterů a škol a s rozvojem. Tato organizace mimo jiné pořádá přednášky i na školách a zavítala již i na naši školu!

Snad nejsilnější zážitek festivalu přišel 10. března. Na olomouckém Horním náměstí sloužili tibetští učenci buddhistickou bohoslužbu se svíčkami a lidé si zde připomínali právě povstání v Tibetu v roce 1959. Za každého mrtvého zde zapálili svíčku a drželi minutu ticha. Následovalo povídání s rodilými Tibeťany, miniaukce výrobků Tibeťanů žijících v exilu a přehlídka tibetského oblečení.

Další den se festival opět věnoval náboženství, a to tomu nejdůležitějšímu, buddhismu a s ním spojenému tantrismu. Promítané filmy zobrazovaly především dvě buddhistické školy a to Školu žlutých čepic a Školu červených čepic (přijata jako státní náboženství). Divák, jenž pozorně sledoval, jistě pochopil, že pro tibetské mniše je duchovno hlavní a jedinou náplní života. Dále film pojednával o Dalajlamovi, který uprchl z Tibetu a káže lidem z exilu. Mezi posluchači se našli jeho příznivci i odpůrci. Jedni říkají, že Dalajlama představuje pro Tibeťany naději a dává jim sílu. Druzí ho odsuzují za pasivní přístup vůči svému národu. Více

o něm najdete v knihách a jistě si potom vytvoříte vlastní názor☺.

Následující den se opět promítalo a tentokrát film „Přechod přes Himaláje“. Mnohé z nás dojímalý příběhy dětí, které jejich rodiče za úplatek poslali na dlouhou cestu přes Himaláje a Nepál do indických exilových vesniček. Tam tyto děti studují a přejímají tibetskou kulturu, aby ji dále mohly šířit. Své rodiče přitom nevidí i 10 let a některé už nikdy. Mnohé z nich tento osud přijímají a jsou šťastny, že jsou v zemi s Dalajlámou.

Dne 17. března k nám zavítala Mgr. Karin Machatá z organizace M.O.S.T. Přestože na přednášku dorazila těsně po autonehodě, která ji cestou potkala, a měla s sebou jen obrázky na notebooku, díky svému nezdolnému duchu zvládla povprávět vše o práci organizace v Tibetu. Tato žena, která se svými kolegy v exilových himálajských vesničkách pomáhá s rozvojem škol a shání prostředky na živobytí exulantů, se s mnohými tamními dětmi natolik zžila, jako by to byly její vlastní. Promítala nám video ze školního dne tibetských dětí – rozdíl mezi nimi a ostatními ze zbytku světa byste nepoznali. Malí rošťáci pobíhali před kamerou a dělali do ní obličej. A jejich obrovská píle je nepřehlédnutelná. M.O.S.T. organizuje také kmotrovství na dálku. Pokud byste měli zájem podporovat Tibeťana v exilu, zajděte se podívat na novou nástěnku na konci chodby v 1. patře na budově Střední pedagogické školy. Tam najdete více informací.

Na závěr festivalu byl promítán celovečerní film z dílny tibetských filmařů, kteří už běžně fungují v Indii. Je zároveň počátkem tibetského filmářství. Film vznikl v indickém filmovém průmyslu Bollywood a jeho vliv je zde patrný. Jedná se o námět romantického filmu. Hlavní hrdinka pomáhá muži najít mnicha, kterému měl předat amulet. Po cestě se do muže zamiluje a nakonec zjistí, že mnich je otec hlavního hrdiny. Ale bylo to krásné. Hlavním námětem byla totiž cesta hrdinky, jež pochází z Tibetu, za uvědoměním si vlastní identity a nalezením síly pomoci svým lidem.

Letošní festival se dle mého i jiných názorů povedl výborně. Mezi účastníky byli především studenti, ale zavítalo sem i mnoho starších. Jeden student komentoval festival takto: „Skvělá akce, co se týče rozšíření obzorů. Zapálenost lidí, kteří tohle všechno organizují je inspirující pro nás všechny. I když zde bylo mnoho rozdílných názorů, každý si odnesl něco nového.“

Pokud se chcete dozvědět více, jistě začnete na internetových stránkách www.protibet.org. A také se v červnu těšte na Cyklojízdu za lidská práva. *Info se dozvíte včas☺*

Tereza Maliková, 2.C

AKTUÁLNÍ UDÁLOSTI

Výměna studentů

Jak jste si mohli všimnout, před pár dny proběhla na naší škole jednodenní výměna dvou – na první pohled stejných – studentů. **Martin a Jakub Čechovi** si na jeden den vyměnili svá místa. Martin studuje prvním rokem na GJB, ve sportovní třídě. Jeho bratr Jakub zas první ročník pedagogického lycea na SPgŠ. Smyslem této výměny bylo srovnat obě části naší školy a odhalit, co mají společného a čím se od sebe naopak liší.

Bratři jako vejce vejci podobní nám poskytli pár odpovědí. A vy posuďte, zda byly stejné i jejich dojmy...

Jak ses cítil, když jsi ono ráno, šel do školy?

Jakub: No, cítil jsem se, těžko říci (smích)...chtěl jsem na svoji školu.

Martin: Dobře, hlavně jsem se vyspal (smích)

Spletlo si tě hodně lidí? A Jak reagovali ostatní?

Jakub: Jenom pár, nějak jsem tomu nevěnoval pozornost. Ale lidí, co nechápali, co se děje, bylo v celku dost (smích). Někteří si výměny všimli třeba až po druhé hodině. Jinak vše v pořádku.

Martin: Nejspíš si mě nespletl nikdo. Ale reakce jedné nejmenované slečny byla více jak zajímavá. Chtěla mi dát facku (smích).

Proč ti chtěla dát facku?

Martin: Ona si myslela, že jsem Jakub a že jsem se rozešel se svou slečnou a začal chodit s jinou... Naštěstí se všechno včas vysvětlilo.

Jak se chovali ostatní studenti v hodině/o přestávce?

Jakub: Podle mě, úplně jako vždy. Ale byl jsem ve sportovní třídě, tam jsou to skoro samí kluci, takže je tam víc živo. Pořád se pošťuchují, nadávají si, popichují...

Martin: Asi standardně. U nás je víc živo. To víte, kluci...

Nevadí ti třeba to, že se u nás holky vodí za ruce?

Jakub: Mně by vadilo spíš, kdyby se vodili dva kluci...

Proč jste šli studovat každý na jinou část této školy?

Jakub: Už od malička jsme byli pořád spolu a já jsem vždycky všechno vyřizoval, Martinovi zas bylo všechno jedno. Tak jsem si řekl, že je na čase se od něho oddělit a mít vlastní kamarády. Podal jsem si přihlášku na SPgŠ a pak jsem zjistil, že on se hlásí na GJB. Nakonec jsme byli oba přijati.

Martin: Brácha se mě chtěl zbavit☺ A mě vždycky zajímal sport, tak jsem šel na sportovní gymnázium.

Která škola se ti líbí víc? Např. vybavením, prostorem, celkovou atmosférou?

Jakub: Určitě budova SPgŠ, tady je víc světla, výtvarná výzdoba na stěnách a celkově je budova jednodušeji rozčleněna. Budova gymnázia mi připadala taková tmavá, má nízké stropy, nemají tam skoro žádnou výzdobu. Navíc mě pořád mátlá ta dvě schodiště. Pořád jsem tam bloudil a nemohl si na to zvyknout. Ale co do vybavenosti je na tom GJB mnohem líp: mají fyzikální učebnu, chemickou laboratoř... Ale zase nemají v žádné třídě klavír☺.

Martin: Je pravda, že na GJB není tolik výtvarné výzdoby, ono ji vlastně ani není kam dát. Na druhou stranu už jsem si tam zvykl. Zase máme lepší tělocvičnu, tu bych rozhodně neměnil.

Liší se nějak přístup učitelů na obou školách?

Jakub: Tady u nás (na SPgŠ, pozn. redakce) jsou myslím takoví víc v pohodě, víc se smějou s děckama. Na gymplu na ně pořád tlačí, že vy jste ta elita, že se musí víc učit.

Martin: Myslím, že u vás jsou víc uvolněnější. Na gymplu nám pořád tloučou do hlavy, že se musíme učit, protože jsme ta elita národa...

Je třeba velký rozdíl mezi angličtinou na GJB a SPgŠ?

Jakub: Oni jsou dál, ale zase mně připadá, že my toho víc umíme...☺

Připadali ti studenti druhé školy v některém předmětu lepší?

Jakub: Určitě jsou lepší v tělocviku, ale tam jsem nebyl ☹
Je to sportovní třída...

Co ti dal jeden den na jiné škole?

Jakub: Přesvědčení, že jsem rád tam, kde jsem.

Martin: To, že na SPgŠ se chovají učitelé jinak, než na GJB.

Měnil bys? A proč?

Jakub: V žádném případě bych neměnil a byl jsem rád, když jsem vkročil opět na svoji „půdu“ (smích). Líbí se mi tam, kde jsem.

Martin: Neměnil bych, protože jsem si zvykl. A přístup na GJB se mi líbí víc.

Zkusili byste si třeba ještě někdy takovou výměnu?

Jakub: Určitě.

Martin: Proč ne.

Děkujeme oběma odvážným studentům za jejich postřehy a samozřejmě náš dík také směřuje ke všem učitelům, kteří s námi spolupracovali.

Hedvika Žádníková, 1.D

BASKET

Nestlé Basket Cup 2009/2010

15. dubna 2010 se v tělocvičně ZŠ Za Mlýnem 1 v Přerově konalo krajské kolo soutěže Nestlé Basket Cup 2009/2010, kterou pořádá SVČ Atlas a Bios.

Kromě našeho reprezentačního družstva se klání zúčastnila ještě 3 družstva ze 3 různých základních a středních škol Olomouckého kraje - ZŠ Šumperk, ZŠ Horáka Prostějov a olomoucké Slovanské gymnázium. Celkem se tedy proti sobě postavila 4 družstva, která změřila své síly v zápasech na 2x 10 minut, odehraných systémem „každý s každým“. Přestože naši reprezentanti byli oslabeni nepřítomností dvou klíčových hráčů (Adama Kořínka a Radka Matulíka), dokázali porazit družstvo Slovanského gymnázia Olomouc a družstvo ZŠ Šumperk. Podlehli pouze teamu ZŠ Horáka z Prostějova, který však byl složený výhradně z hráčů žákovské ligy basketbalu. Naši hoši si tak zajistili krásné druhé místo. Při slavnostním vyhlášení výsledků byly prvním třem družstvům předány diplomy, medaile a věcné ceny.

Všem našim reprezentantům, jmenovitě Štěpánovi Dostálovi, Ondřeji Mráčkovi, Pavlu Stružkovi, Robinu Pulchertovi, Marku Bešinovi, Patriku Pulchertovi a Patriku Obstovi, blahopřejeme k úspěchu a děkujeme za vzornou reprezentaci naší školy.

Adam Podaný 1.C

PŘIJÍMAČKY

22. a 23. dubna se v obou budovách GJB a SPgŠ konaly přijímací zkoušky. Uchazeči o studium Pedagogického lycea na této škole se podrobili testům z českého jazyka a řečových dovedností, zájemci o studium oboru Předškolní a mimoškolní pedagogika pak ještě zkouškám ze všech výchov, tj. výtvarné,

hudební a tělesné. Ptali jsme se budoucích absolventů devátých ročníků, jak se cítí těsně před jejich první velkou zkouškou, a potom znovu, když už měli – věříme, že úspěšně – zkoušky za sebou.

Obor Pedagogické lyceum

Připravoval/a ses na přijímací zkoušky? Jak se cítíš?

Před zkouškama

A. Lorencová – Nějaká příprava byla, koukla jsem na pár sciotestů z českého jazyka. A trochu nervózní jsem, jako každý.

J. Konečná – Vyplnila jsem nějaké sciotesty z českého jazyka, ale jsem hodně nervózní.

D. Konečná – Trošku jsem se připravovala, ale nervózní jsem taky jen trošku.

Jak se cítíš teď, když už to máš za sebou?

Po zkouškách

A. Lorencová – Mám smíšené pocity, ale asi nejjistější jsem si byla v otázkách z mluvnice.

J. Konečná – Už jsem klidnější, většinu jsem věděla, tak snad to dopadne dobře.

D. Konečná – Jo, cítím se dobře. Testy byly celkem jednoduché, ale z řečovek mám pořád strach.

Obor Předškolní a mimoškolní pedagogika – po absolvování prvních zkoušek

Co už máte za sebou? Co na vás ještě čeká? Jak se momentálně cítíte?

R. Schneiderová – Za sebou mám už výtvarku a tělocvik, upřímně si myslím, že to bylo strašné. Teď mě čeká hudebka, z té mám taky strach.

J. Pospíšilová – Tak tělocvik byla hrůza, výtvarka tak půl na půl, no a teď mě taky čeká hudebka a zpívat neumím, takže radši bez komentáře (smích).

K. Röderová – Nebyla jsem vůbec nervózní, jsem pohodářka (smích). Hudebka si myslím, že dopadne dobře, chodila jsem devět let na ZUŠku.

O. Hejtmánová – Nejlepší pocit mám z tělocviku, v řečovkách jsem se zakotkala, tak uvidíme, jak to dopadne. Nejhorší pro mě ale i tak byla výtvarka, tak doufám, že hudebku už zvládnou stejně dobře jako tělocvik.

Mimo tyto otázky jsme se potencionálních spolužaček a spolužáků také ptali, jestli se na naši školu hlásí jako na prioritní, nebo ji mají jako „záchrannou“ školu na druhém nebo třetím místě přihlášek.

Většina nám odpověděla, že by zde ráda studovala a mají ji tedy zapsanou na prvním místě.

Co to znamená pro nás? Že o naši školu je stále vysoký zájem, dokonce nám i jedna maminka potvrdila, že by byla nejšťastnější, kdyby zde její dcera studovala.

A názory rodičů se přece neberou na lehkou váhu!

Adam Podaný, 1.C, Jakub Čech, 1.D

SPECIALIZACE

Před pár dny na nás studenty padlo konečné rozhodnutí, jakou specializaci si zvolíme a budeme v ní pokračovat po zbytek

studia. Volba specializace byla pro studenty 1. ročníky pedagogického lycea a také pro 2. ročníky předškolní a mimoškolní pedagogiky. Studenti si mohou zvolit z 5 možností: humanitní studia, popř. výtvarná, hudební, dramatická či tělesná výchova. Zeptali jsme se několika z nich, jakou si vybrali a co je v jejich výběru ovlivnilo.

„Jakou sis vybral(a) specializaci a proč?“

Pája Habáňová, 1.C:

„Humanitky, protože nejsem ani výtvarně, hudebně nebo tělesně nadaná. Asi jediné mě zaujaly.“

Adéla Kejková, 1.D:

„Hudebku, protože je mi nejbližší ze všech možností, ze kterých jsme si mohli vybrat.“

Monika Zádrapová, 1.C:

„Hudebku, protože mě baví hrát na klavír a vůbec hudečka mě celá baví.“

Lucie Valigurová, 2.AP:

„Hudební výchovu, protože rozvíjím svůj talent na hudební nástroje.“

Pěta Semencová, 1.D:

„Tělocvik, protože mě baví☺.“

Margit Vyskočilová, 1.C:

„Výtvarku, protože je to asi jediné, co mi jde.“

Radim Schottl, 2.AP:

„Hudebku, protože mě baví... ale moc mi nejde☺.“

Lenka Přikrylová, 1.D:

„Humanitky, protože ráda diskutuji o různých problémech – třeba globálních☺.“

Andrea Chelmecká, 2.AP:

„Hudebku. Již od mala k ní mám velký vztah a baví mě.“

Jistě jste si všichni vybrali správnou volbu na následující 2 nebo 3 roky studia. Ovšem pokud si někteří z vás nejsou jisti svojí volbou, mají možnost změnit přihlášku na specializaci ještě začátkem nového školního roku 2010/2011 – v září 2010. Všem vám přejeme úspěšné zakončení školního roku a poklidný nástup do toho nového – již s hodinami dané specializace.

Hedvika Žádníková, Barbora Vrtělová, 1.D

VÝSLEDKY SOUTĚŽÍ

Český jazyk a literatura

Wolkerův Prostějov, 1. kategorie

Hana Zezulová (2.BP) – 1. místo v okresním kole, postup do krajského kola

Vojtěch Mička (1.C) – 2. místo v okresním kole, postup do krajského kola

Nikola Sequensová (1.BP) – 3. místo v okresním kole

Wolkerův Prostějov, 2. kategorie

Pavel Režný (3.A) – 1. místo v okresním kole, postup do krajského kola

Tereza Palásková (3.BP) – 2. místo v okresním kole, postup do krajského kola

Dana Lošťáková (3.BP) – 3. místo v okresním kole, postup do krajského kola

Vít Kadaník (kvarta) – 4. místo v okresním kole

Olympiády z českého jazyka

Tereza Palásková (3.BP) – **Recitační soutěž středních odborných škol SZŠ Pötinga**, 3. místo

Anglický jazyk

Konverzační soutěž v anglickém jazyce

Jakub Hrabina (sekunda) – 1. místo v okresním kole (konečné kolo)

Martin Lukáč – 1. místo v krajském kole (postup do celorepublikového kola)

Věra Starečková – 5. místo v krajském kole

Německý jazyk

Konverzační soutěže v německém jazyce

Radoslav Šonský (septima) – 2.místo v okresním kole, 6.místo v krajském kole

Michal Svoboda (kvarta) – 1.místo v okresním kole, 5. místo v krajském kole

Francouzský jazyk

Konverzační soutěž ve francouzském jazyce

Andrea Pěchová (2.A) – 2.místo v krajském kole (kategorie A2)

Alžběta Studená (sexta) – 3. místo v krajském kole (kategorie A2)

Barbora Rozsypalová (kvinta) – 5. místo v krajském kole (kategorie B2)

Ruský jazyk

Anna Zábranská (1.A) – 2.místo v krajském kole

Puškinova památníku

Hudební výchova

Dívčí pěvecký sbor GJB a SPgŠ – zlaté pásmo na I. celostátní přehlídce středoškolských pěveckých sborů OPAVA CANTAT 2009

33. ročník Hudebního festivalu Vyšších a středních pedagogických škol ČR v Litomyšli

Hana Zezulová (2.BP) – 1. místo ve hře na klavír

Alena Hrabánková (3.D) – čestné uznání ve hře na klavír

Jitka Žujová (2.D) – zvláštní cena poroty v sólovém zpěvu muzikál a pop

Dívčí pěvecký sbor GJB a SPgŠ – bronzové pásmo

Tělesná výchova

Atletika – hoši – krajské kolo – 4. místo, dívky – krajské kolo – 7. místo

Street Dance – dívky – celostátní soutěž v Brně – 1. místo

Stolní tenis – dívky, postup do republikového finále, zde 9. místo

Volejbal – dívky, kvalifikace na republikové finále, 3. místo

Futsal – hoši, krajské kolo, 2. místo

Futsal – dívky, postup do republikového finále (bude se konat)

V dívčích kategoriích reprezentují školu družstva dívek složená ze studentek pedagogických i gymnaziálních oborů.

Biologie

Naší přírodou, pořádá SVČ Atlas a BIOS na úrovni okresu
Jakub Hrabina – 1. místo v soutěži

Lukáš Zaoral, Eva Bernátová, Lukáš Rychnovský,

Dominika Kotvanová – 2. místo

Lucie Šebestová – 3. místo v soutěži

Jakub Hrabina – 1. místo, finálové kolo soutěže

Zeměpis

Vít Kadaník (kvarta) – okresní kolo **Olympiády v zeměpise**, 4. místo

AUTORSKÁ TVORBA

Vítězné dílo prvního ročníku literární soutěže na GJB
SPgŠ z kategorie próza

PŘÍBĚHY VÁNOČNÍHO CUKROVÍ

Rozhovor s Jeronýmem Perníčkem

Jak vidíte letošní svátky?

Letos to budou podařený Vánoce. Řekl bych, že i nejlepší za celý můj život.

Proč si tak myslíte?

Letos mám tu čest být perníčkem. Proč říkám tu čest? Ona je to totiž výhoda. Perníčky má v této rodině každý rád. Například takové včelí úly, ty leží v krabici celé svátky a pak je šupnou k babičkám nebo je vnutí návštěvě. Ale my, my panečku máme život.

Mohl byste nám popsat celý průběh pečení perníčků?

Úplně nejdřív jsme všichni, jak se říká, v jednom pytlí. Míchají nás a míchají pořád dokola. Pak je to boj, protože si musíte vybrat vhodný místo na válu, takový, kde nejste moc tlustí ani moc tencí, kde není žádná hrudka. Ale největší tlačence bývá na místa, která jsou podsypána moukou. Tam se nelepíte a snadno pak nastupujete na trajekt k Plechu.

Plech s velkým P, co to je?

Plech to je taková aerolinka, něco podobného jako lidské ČSA. A pak začíná ta největší pohodička. Odletíte na dovču do státu LaTrouba. Lidově řečeno – válíte si šunky pěkně v teplíčku a s kámošem můžete zdrbnout kde co. A až pěkně zhnědnete, tak vás transportují zpět. Pak chladnem...to bývá celkem nuda.

A jak si krátíte čas chladnutí?

Abychom se zabavili, tak se sázíme. Sázíme se, kdo letos dostane nejlepšího designéra, protože těm prckům (nic proti nim)to moc nejde.

Předpokládám, že myslíte dětská mláďata – děti.

Ano, ale já většinou vyhraju a chytnu toho nejlepšího návrháře – maminka jí říkájí. Ta navrhuje moc pěkný ohozy, loni jsem měl kalhoty, oči, pusy a dokonce i vlasy. A až má každé nějakou tu kérku, tak nastává fáze čekání. Není to dvakrát příjemná věc – jít na smrt, ale je to naše poslání a každé se s tím musí sám vyrovnat.

Musí to jistě být velký psychický nápor?

To jo, znal jsem týpka, kterej se klepal strachy tak, že mu opadalo všechno bílý oblečení. No byl hold slabá nátura. Být perníčkem, to se musí umět.

Rozhovor se Simonou Lineckou

A jakpak se těšíte na Vánoce vy, Simono?

Už se moc těším na Vánoce, to bude zase legrace. Uděláme si dámskou jízdu.

Co si mohou čtenáři pod pojmem „dámská jízda“ představit?

No klasický babinec. Máme sraz na Pečícím válu, není to nějak nóbíl podnik, ale nám to stačí. Doufám jen, že se letos dostaví všichni, protože minule přišlo nějak málo másla. Nevím proč, ale bez něj nějak nedržíme jako parta pohromadě.

A co se děje dál?

Pak dostaneme přiděleny tvary. Některé z nás jsou pravda trochu nerovnoměrné, ale každá jsme krásná zevnitř, jak se teď všude říká. Jako další bývá na programu solárko, doufám, že letos bude jiná paní, co nám hlídá čas.

Proč jste užila tak ironický tón?

Nechala nás minule v solárku déle a my jsme pak vypadaly jako kakaové hrudky a ne jako máslově jemné linecké pečivo.

Tak vám budu držet pěsti. Další otázka – jaké máte nejraději doplňky?

Já osobně mám nejraději marmeládu, ale nepohrdnu ani hořkou čokoládou. Ale v dnešní době, to si moc nevyberete. Marmelády vám dají málo a ještě kupované. Čokoládou vás jen tak postříkají, místo toho, aby si dali tu práci a pěkně půlku namočili. Je to bída s těmi lidmi. No nejvíc mě dopálili, když k nám (*domácímu cukroví – poznámka redakce*) přidali ty kupované blafy.

A nepřipadá vám to blbě? Hodnotit ostatní jen podle toho odkud pocházejí? Vždyť přece nikdo nemůže za svůj původ, ne?

Asi máte pravdu, ale přeci nemůžou srovnávat nás, takové krásné kousky, s těmi kupovanými blivajzy.

Tak Vám tedy děkuji za rozhovor, Simono.

Nemáte zač, budu se na vás těšit i příští rok.

Rozhovor s Aloisem Rumovou Kuličkou

Dobrý den, těšíte se na Vánoce?

Já vám ani nevím, Vánoce nějak neprožívám. Asi špatné vzpomínky z dětství.

Co ve vás mohlo zanechat odpor k Vánocům?

Jednou, to bylo, když jsem byl rumovou kuličkou poprvé, zůstal jsem úplně sám v celé krabici. Všechny kámoše už snědli, jen já jsem tam zůstal. A nakonec mě vyhodili do koše. Byla to prostě tragédie. A od té doby už ty svátky nějak neprožívám.

To je mi líto, můžete nám popsat průběh vzniku takové rumové kuličky?

Nejprve se musí spojit taková ta mazlavá hmota. A protože se některým „zapalují lejtka“ musí nás dát vychladnout do ledničky. Na druhý den z nás dělají kuličky. Ale povím vám, víte, jak se říká, že lidi, kteří nejsou extra chytří, tak jsou zase zruční? Tak já teda nevím, ale nikoho s titulem doma nemáme a stejně někdy vypadáme spíš jak krychle nebo jiný geometrický

útvary, ale abyste v nás viděla kouli, to by chtělo mnohdy hodně fantazie. No a dál...(smích).

Co je dál? Co vás tak rozesmálo?

No pak je to v kuchyni samej smích a pískot. Většinou si toho ti lidi ani nevšimnou, jak mají na plný pecky ty koledy. Ale když ono to obalování v kokosu tak strašně lechtá. To se vždycky nasmějeme. Dokonce někteří na to vyžrali, jen aby mohli jít dvakrát, tak se oklepou nebo spadnou z linky a mají to šimrání podruhé.

No vidíte, něco přece je na těch Vánocích pozitivního.

Jo něco je. Třeba se docela nasmějem, když uvidíme ty náfučky Linecký. Ty si o sobě myslí, bůhvíjaký nejsou hvězdy a kolikrát jsou šerednější než ty chudinky Pracny. To je neustálýho komentování, že plešatíme, že z nás je ten kokos všude a kdesicosí. Někdy se divím, co se těm lidem na těch Lineckých tak líbí. No asi ty děti je mají rádi, jinak si to vysvětlit nedovedu.

Tak já Tobě k Vánocům přeji, abys byl mezi prvními zkonzumovanými, a vám všem čtenářům šťastné a veselé!

Karolína Danihelová, 1.A

ČERVENÁ KNIHOVNA

DOPIS

Milovala jsem tě, teda ta lepší část mého já tě milovala, ta druhá tě nenáviděla. Nevím, proč. Možná proto, že jsem žálila, že se bavíš s ostatními mnohem více než se mnou. Bavil ses s ostatními a já se jen dívala zpovzdálí. Nenáviděla jsem lidi, kteří tě dokázali rozesmát. Chtěla jsem vidět tvůj úsměv, ale ne jak se usmíváš na nějakou jinou, chtěla jsem, abys jsi se díval na mě, smál se na mě, mluvil se mnou. Chci, abys věděl, že existuje někdo, kdo tě miluje, komu můžeš důvěřovat. Chtěla jsem to být já. Proč mě nevidíš?? Proč se mnou nemluvíš?? Ignoruješ mě??? Nenávidíš mě??? Jak ti mám dát najevo svou lásku??? Odmítneš mě?? Ach, nenávidím otázky, na které nemůžu odpovědět.

Za pár měsíců se má láska změnila. Změnila se v posedlost. Jsem tebou posedlá, vím o tobě vše. Sleduji tě každý den. Víím, kdy jsi pil čaj, víím, kdy jsi šel do školy, víím, že nemáš děvče, což pro mě naplnilo opojnou naději. Snažila jsem se na sebe upozornit, ale tys mě neviděl. Dokonce jsem chtěla skočit z okna, když půjdeš kolem. Už jsem se chystala, a když jsem tě spatřila, chtěla jsem udělat krok a skočit. Lidé pod oknem na mě křičeli, za dveřmi byla policie. Snažili se mě dostat dolů, ale já jsem chtěla, abys mě viděl, jak padám, padám kvůli tobě. Když jsi vzhlédl, něco se ve mně pohnulo a já doufala, že mě poznáš a budeš mě chtít zachránit. Vzhlédl si, ale za okamžik už ses o mě nezajímal, zase jsi šel dál. Zastavila jsem se na okraji parapetu. Strnula jsem a slzy mi začaly kanout po tváři. Policie už se vrazila dovnitř a pokoušela se mě v klidu dostat z okna. Bez odporu jsem slezla, ale nedokážu pochopit proč. Proč jsem neskočila, když ti nestojím ani za pohled. Mohla jsem se zabít a mít klid. Ale neudělala jsem to. Proč?? Nechápu. Proto teď píšu tenhle dopis. Píše se těžce, když sedím v kaluži krve. V jedné ruce nůž a v druhé pero. Když sis našel přítelkyni a byl jsi šťastný, nedokázala jsem to unést. Nedokázala jsem unést, že nejsi šťastný se mnou...

Sedím v kaluži tvé krve a pláču. Pláču kvůli tobě. Kéž bys aspoň věděl, kdo jsem. Pohled do tvých mrtvých očí mě neděsí, nějak mě uklidňuje. Přiložím si nůž ke krku a umřu. Tak to všechno konečně skončí. Konečně budu s tebou. S tebou v Nebi. Sbohem.

Tvá...(nechtěla jsem psát jméno)

Barbora Vrtělová, 1.D

VZPOMÍNKA

Sedím tu. Sedím na lavičce před školou, na kopci s výhledem do okolí, především do naší vesnice... a sama.

Louky se zazelenaly, stromy se obalily do bílé barvy květů, nad lesem krouží jestřáb a tam v dále je ten strom, na kterém jsem nikdy neseďela sama. Seděl tam se mnou, vyprávěl mi o svých vzpomínkách a šeptal do ouška, jak mě má rád. Když proletěla včela nezbednice a já se bála, řekl mi: „Neboj, já tě ochráním.“

Když kouknu opodál, vidím louku, na které se dalo skrýt před zvědavýma očima ostatních. Seděli jsme v trávě a smáli se, koukali na mraky, dělali hlouposti...

A tam, tam je ten bílý dům, ve kterém bydlí. Hned naproti je velké stavení. Nahoře, to druhé okno zleva patří mně. Vždy když stál před domem, mával na mě. Ne, není to štěstí být mu tak nablízko, je to každodenní trest za to, že jsem ho milovala. Uprchlo to rychle, rychleji než jedno mávnutí nad rozlitým hrnkem. Teď se smím jen dívat, jenže to mě nutí stále na něj myslet a vzpomínat. Čas nejde vrátit, bohužel. Už nesmím k němu přijít a s radostí ho obejmout, už mi neprojde vlasy a neusměje se na mě. Vždy jsem se k němu přitulila a celý svět náhle neexistoval – zbyl jenom on a ten krásný hřejivý pocit jménem štěstí.

Možná jsem si to zavinila sama, možná ne. Nejspíš kdybych zareagovala jinak, kdybych slyšela:

„Mám Tě rád!“ ... Jenže nic. Křik. Hádka. Můj pláč. A závěr byl pouhá pusa na čelo, objetí a pár slov: „Miluji Tě, ale nedokážu Tě udělat tak šťastnou, jak bych si přál.“

Byla to tak bolestivá, tak nepochopitelná slova. Nelhal? Jen tichounce doufám, že to dává smysl, že jsem nebyla pro něj tak občejná.

Chci být znovu šťastná... s ním. Nechci se jen dívat. Chci ho znova obejmout a říct mu, že naše hádka byla nesmyslná. Říct mu, že pro mě hodně znamená.

Zuzana Miková, 1.D

STMÍVÁNÍ

Nikdy jsem moc nepřemýšlela nad tím, jak umřu, ale umřít místo někoho, koho miluju, to mi přijde, jako dobrý způsob odchodu.

Ach bože, zanaříkala jsem a zaklapla knížku.

Co to zase čtu?! procedila jsem skrz zuby.

Ta Bella, je nejspíš blázen, ona chce umřít za svou lásku?!

ČERVENÁ KNIHOVNA

Kdo v téhle zkažené době ví, co je to láska??
 Kdyby to byl aspoň člověk, ona se chce vzdát života pro upíra. Pche... Někdy nechápu sama sebe.
 No vždyť na co si stěžuju, taky to byla první knížka, co mi padla v knihovně pod ruku.
 No co, přiznávám se, nikdy jsem moc nečetla, ale když vidím tohle přeslazené lovestory, už asi nikdy ani nebudu.
 Mám toho dost, ulevila jsem si. Jdu ven.
 Odpovědí mi byla ozvěna. Jako vždy.
 Procházím se hřbitovem, možná se divíte, ale toto místo mě uklidňuje.
 Ono to vlastně tak docela není hřbitov.
 Možná kdysi býval, teď je tu jen starý kostel a pár zchátralých náhrobků, které zdobí akorát tak šedivý prach.
 Najednou se ocitám, no ani nevím, jak bych ono místo popsala, vše je tu tak tmavé a zatuchlé.
 Kobka. Ano připomíná mi to kobku.
 Slyším hlasy. Známé hlasy.
 Nestojím blízko na to, abych ty postavy rozpoznala, ale vidím dosti zřetelné obrysy a dvě ze tří postav se mi zdají povědomé.
 Pojď blíž, láká mě jeden z hlasů.
 Je to ten, který neznám, jdu za ním
 Nechoď tam, radí mi najednou rozum, je to nebezpečné.
 No tak pojď, už a tebe čekám, ozývá se ten vábivý hlas podruhé.
 Vcházím do temné chodby, není vidět málem ani na krok, jen v rohu svítí malinká svíčka.
 Teď již rozeznávám oné postavy. Jsou tam dvě ženy a jeden muž.
 Muže neznám, ale ženy ano, je tam má matka a má nejlepší přítelkyně.
 Co tam dělají?!

Teď už to vůbec nechápu. Myšlenky mi v hlavě poletují rychlostí blesku...
 Vzpamatuj se, radí rozum.
 A teď řekni jméno jedné z nich, vyzve mě muž.
 Jaká jména?
 Proč mu mám říkat jejich jména?!

Co po mě sakra chceš?!

Mysli, napomíná mě rozum.
 Rozhodni se správně, nabádá mě srdce, které bylo doposud schované někde v ústraní.
 Hlavou mi probíhá spousta věcí...
 Najednou si vzpomenu na Bellu, teď jsme na tom podobně.
 Stojím před rozhodnutím.
 Říd' se mnou, opakuje srdce.
 Ne mnou, říká mi rozum...
 Nechte mě sakra být, okřiknu je!
 Už si se rozhodla?!! Napomene mě hlas, který mě vrátí zpět do reality.
 Je ne!!! Vezmi si mě!

Eva Tomečková, 1.C

„No tak, hledej!“

„A co zas?“

„Už jsem ti to říkala...“

Fuj. To byla jediná myšlenka, která se mi hnala momentálně hlavou. Vlastně ne, jediná nebyla. Ještě mě napadala slova jako hnus, odporný a trapný.

Sandra, mimochodem, moje naprosto ujetá kamarádka, se plazila po kolenou kolem regálů s knihami a já jen nečinně postávala kolem a doufala, že si mě nevšimne nikdo známý. Snažila jsem se dostat co nejdál od Sandry a jejího oblíbeného regálu s nálepkou: Červená knihovna.

„Proč mi nepomůžeš hledat, Leni?“ uslyšela jsem její tlumený hlas. Pohlédla jsem na ni. Chtělo se mi zvracet, když jsem viděla, jak má zabořený nos do jedné z knih se sladce růžovým obalem a titulkem: *Kytice růží*. Marně jsem uklidňovala svůj rozbourřený žaludek.

„Protože jsi blbá a naivní, Sandro.“ Tak. A bylo to. A výčitky svědomí, že jsem jí to řekla na plno, mě netrápily. Sice na mě koukala jako raněný štěně, ale já byla sama se sebou spokojená. Zakroutila jsem hlavou a odebrala se do druhé místnosti. Konečně jsem se cítila jako doma. Obrovský regál s označením Fantasy, Sci-fi a Horory mě náhle uklidnil. S blaženým úsměvem jsem proplula až k němu a pohládila hřbet jedné z knih. Digitální pevnost od Dana Browna... A hned vedle Pavučina snů od Kinga. Ach bože. Měla jsem chuť si celou polici odnést s sebou domů.

S lítostivým výdechem jsem spustila ruku z dalšího Kingova románu a chystala jsem prohlédnout si mně zatím neznámé knižní tituly. Bez sebemenšího zájmu jsem přejížděla prstem po měkkých hřbetech knih a sama pro sebe jsem šeptala: „Ne, ne, ne...“ když jsem se náhle pohledem i prstem zastavila na knize se zelenou obálkou a nápisem *Stephanie Meyer Stmívání*.

„Stmívání?“ položila jsem svému mozku jednoznačnou otázku: *Četla jsem to? Nic takového si nepamatuju.*

Klesla jsem na nejbližší židli a otevřela knihu někde v jejím středu. Takhle se prý knihy prověřují nejlíp. Nejprve jsem měla na tváři docela spokojený výraz, který ovšem v průběhu následujících pár vteřin ztuhně mizel. Jak jsem stačila během těch pár sekund zjistit, hlavní hrdinka zjevně není normální a chudák přecitlivělejší (zjevně dokonce upír) Edward nemá na práci nic lepšího než Bellu ujišťovat, že je pro ni děsně nebezpečný, ale že ji stejně miluje. Nestačila jsem zíral, co někdo dokáže vymyslet, a z celého srdce jsem doufala, že nikdy zcela „náhodou“ nepotkám na ulici upíra a nezamiluju se do něj. No, a jestli ano, tak mi nezbývá než doufat, že mi můj nejmilejší jedné jasné noci neprokousne krční tepnu.

Znechuceně jsem vstala ze židle a vrátila se do oddělení s červenou knihovnou.

„Ty hele, Sandro?“ polkla jsem naprázdno. „Hledáš ještě pořád nějaký ten román?“

Kamarádka ke mně zvedla oči a odpověděla: „Jasně.“

Natáhla jsem k ní ruku, ve které jsem svírala onu zelenou knihu. „Tak zkus tohle, to tě na nějaký ten čas od romantiky odradí...“

Marcela Rotterová, 1.C

ROMEO A JULIE

Au.

Když jsem otevřela oči, uvědomila jsem si jediné: v téhle místnosti není moc světla a mě ukrutně bolí hlava. Unavenýma očima jsem se snažila vyhledat dveře. Po chvíli tápání jsem stiskla ledovou kliku.

Premýšlela jsem nad tím, jestli byla ona místnost, ve které jsem byla zavřená, odhlučněná nebo ne. Všechno nasvědčovalo tomu, že nejspíš ano. Náhle jsem totiž stála na zlatém balkonku vyzdobeném květinami a lesknoucími se svícny. Okolo mne se promenádovaly dámy v nabíraných šatech a s pracnými účesy, doprovázeli je gentlemani v dobových oblecích. A co bylo hlavní: zdejší hluk a hlasitou hudbu nešlo přeslechnout.

V prvních pár vteřinách jsem si myslela, že jsem snad na nějakém plese nebo na natáčení pohádky. Snažila jsem se co nejefektivněji zakrýt otrhané džíny a vytahanou mikinu, která na mě dokonale visela.

Události dalších sekund ale nabraly nečekaný spád. Náhle někdo decentně zatleskal. Hudba i všichni přítomní ztichli a upřeli oči nahoru na balkon. Ucítila jsem něčí ruku na svých zádech, jak mě nepřítel šetrně postrkuje směrem k zábradlí, kde jsem se zastavila vedle nějakého společensky zjevně vysoce postaveného muže, který vzápětí začal k „pánům a dámám“ hovořit. Moc jsem jeho projev nevnímala, protože mě onen muž během projevu sjel znechuceným pohledem od hlavy až k patě, ale těsně nato mne představil jako „svoji dceru Julii Kapuletovou“

...

„Co?“, vykřikla jsem sama pro sebe v hlavě. I já, hluboce nesečtělý člověk, jsem pochopila, že tohle už vážně není jen tak leccjaká hra. Tohle jsme měli jako povinnou školní četbu... Romeo a Julie? To je nějaká blbost, ne? NE?!

Chlapík vedle mě pořád něco vysvětlovat přítomným pod balkonem a já se jen nesměle a možná trochu šokovaně koukala dolů.

Moje oči se setkaly s očima jednoho kluka. Ano, byl to vyloženě kluk. Víc jak 16 mu být nemohlo. Koukal na mě přinejmenším fascinovaně a já se zase cítila o něco nepřijemněji.

Když 'můj otec' skončil svůj projev, nenápadně jsem se vytratila do zahrady. Jak jsem věděla, kde je? Najít nebylo až zas tak těžké, prostě jsem otevřela první prosklené dveře pod balkonem a zbaběle vyběhla ven. Cíl mojí cesty zprvu nebyl vůbec plánovaný, ovšem někdo jiný 'tam nahoře' to asi naplánoval. O pár vteřin později, když jsem ležela jak dlouhá tak široká v zahradním jezírku, jsem nemohla pochopit, jaký choromyslný blázen si nechá nainstalovat pitomé jezírko s nějakými zlatými rybami přímo doprostřed zahrady. A čas na to, abych dostatečně prozkoumala, jestli ony zmiňované ryby jsou Koi kapři dovezení z Číny nebo odkud, mi jaksi nezbyl.

Právě když jsem se škrábala ven z jezírka a vybírala si lekníny z vlasů, se přede mnou objevil vysoký stín. Zvedla jsem mokrou hlavu a očima s rozmazaným líčením pohlédla do tváře onoho 'kluka pod balkonem'.

„Vy... vy jste slečna Julie?“

Jediný zvuk, který jsem byla schopna vydat, bylo ochraptělé 'Éééh?!' Kluk mě nenechal domluvit a skočil mi do řeči. „Ach, má zbožňovaná Julie. Vaše krása je stejně uchvacující jako hvězdy na noční obloze a váš úsměv září jako ranní slunce. Slyšel jsem o Vaší kráse mnohé, ale slova nemohou popsat skutečnost tak nadpozemskou...“

Tentokrát, rozklepaná zimou, s třetící hlavou a mokrá jako myš, jsem se už vážně neudržela a projevila se: „Prosím tě, co to tu meleš? Já musím domů, nejsem žádná tvoje Julie, jmenuju se Erika. Takže mi řekni, jak se odtud dostanu a můžeš zase pokračovat v cukrování s pravou Julií. Teda pokud se nepletu, ty budeš Romeo... Bože, tohle je zvrácený, měla bych se nechat vyšetřit...“

Romeo měl zjevně stejný názor. Chvilku na mě zmateně koukal a pak řekl: „Julie, drahoušku, vy zajisté blouzníte. Voda v tom jezírku je studená. Pojdte, pomohu vám.“

V tom se za Romeem neobjevilo něco, co mi vyrazilo dech. Tedy spíš někdo. Byla jako můj odraz v zrcadle. Jenže na sobě měla blankytně modré šaty, vlasy měla vyčesané do vysokého drdolu a hlavně: Nebyla mokrá od hlavy až k patě. Byly jsme si neskutečně podobné, proto si nás na plese spletli. Přesto jsem si byla zcela jistá, že tohle je ona, pravá Julie. A byla jsem dokonce jistá, že už se nějak záhadně stihla na plese do pohledného Romea zakoukat.

A zase jakoby někdo zrychlil záběr ve filmu: Pravá Julie zahlédla, jak mi její vyvolený pomáhá z jezírka plného rybek, takže prudce zaječela (teda, nikdy jsem si nemyslela, že Julie byla taková hysterka!), otočila se na vysokém podpatku a, jak se lidově říká, škrábala sebou na úzkém chodníčku. Za jejím výkřikem se polekaně a hlavně prudce otočil mladý Romeo, takže já, jelikož držel moji ruku, jsem sebou praštila zpět do jezírka. Poslední, co jsem viděla, byla Romeova tvář a pak jen tma...

Prudce jsem sebou trhla, takže jsem temenem hlavy narazila do stolní lampičky. Zanaříkala jsem, promnula si oči a pohlédla na knihu, kterou jsem před sebou měla rozevřenou. Otočila jsem ji tak, abych mohla pohlédnout na její obálku... *William Shakespeare: Romeo a Julie*.

Přísahám bohu, že ve mně v životě tolik nehrklo. Okamžitě jsem knihu otevřela na úplném konci, abych se ujistila, že to opravdu dopadne, tak jak má. Že se do hry nečekaně nevmísí druhá Julie, urousaná od vody a slizu ze zahradního rybníčku, že oba dva milenci tragicky zemřou a znepřátelené rodiny spolu uzavřou opět mír.

Vstala jsem, abych pohlédla do zrcadla. Ano, uviděla jsem Juliiny oči plné zklamání a její ústa ztuhlá v hysterickém výkřiku. Následně jsem se ale sama sobě musela nahlas zasmát a otitulovat se jako nenapravitelného snílka.

Slečna Erika Julie Hošková Kapuletová... ehm, Monteková..?

Asi jsem vážně blázen :)

Marcela Rotterová, 1.C

VÁŠEŇ A CIT

Opravdová láska nebo raději sňatek s někým, koho sice nemiluji, ale zato budu mít zabezpečenou budoucnost?! Toť otázka.

Miluji psaní, jen když vidím brk, inkoust a cár papíru. Srdce mi zpívá radostí. Píše se rok 1795 a pro anglickou mladou dámu je hlavním životním cílem sňatek s bohatým mužem. Ach ano, vím, je velice výhodné mít zabezpečenou budoucnost, muže, děti, ... Tak mi to říkají. Ale nezeptají se mě, co chci já... Věřím na lásku. Zdá se Vám to pošetilé? Říkáte si „zrovna ona?!“. Ta, která může být ráda a děkovat bohu za to, že se někdo z bohatých rozhodne sdílet s ní život. S ní... s tou chudinkou, která může být ráda, že se na ni usmálo štěstí. Vždycky jsem věřila na lásku... A ona přišla ...

Viděla jsem ho, ten den to bylo prvně a tehdy přišel na návštěvu domů, tedy vlastně do domu mých rodičů, a já zrovna jako každé nedělní odpoledne předčítala jedno ze svých, pro mě dosti nevyhovujících pro ostatní zábavných děl. (jedno z těch nudných děl, která všichni tolik obdivují?)

Byl tak arogantní, až protivný a sarkasmus mu přímo sršel oči. Vlastně ani nevím, čím mě to upoutal, ale nedokázala jsem na něho přestat myslet. Od rodičů jsem slýchala, že jeho strýc je prý soudce a společně žijí v Irsku. Tak proto, je tak rozmazený a sebevědomý. I když jsem k němu měla určitý odpor, který jsem sama nedokázala popsat, věděla jsem, že ho miluji, jeho jméno se mi vrylo do paměti. Pro mě to byl mladý pán a především okouzlující Ir Tom Lefroy... Věděla jsem o sobě, že umím hodně, ale lásce jsem poručit nedokázala...

Jednou v noci, když celý dům utichl, sbalila jsem si svoje věci...a...

Utíkat?

Ne neutíkám...

Jdu za svou láskou...

Čekal mě před domem...

Odjeli jsme společně do Irska...

Možná utíkáme ale spolu....

A já za sebe mohu říct, že jsem šťastná, stala se ze mě spisovatelka a mám dceru, jmenuje se po mě, Jane Austen...

Eva Tomečková, 1.C

STMÍVÁNÍ

„Edwarde, musím ti něco říct.“ Zašeptala trošku nejistě Bella a zavrtěla se v mém objetí.

Poslední dobou se mi zdála tak nevyspaná, ustaraná. Jako kdyby ji něco trápilo.

„Co se děje?“ zadíval jsem se do jejích tmavě hnědých očí.

Mlčela.

Pohládl jsem ji po tváři.

Ucukla.

„Bello, co se stalo?“

„Já... miluju tě...“ hlas se jí zlomil.

Usmál jsem se.

„Já tebe taky...“ odvětil jsem a políbil ji na čelo.

Zase sebou škubla a zadívala se do země.

Pohlédl jsem na ni.

„Ale...“ zasekla se uprostřed věty. Z jejích očí stékaly drobné slzy.

Trošku jsem znejistěl.

„Ale?“

Pozvedla hlavu a zahleděla se mi do očí.

„...Ale Jacoba miluju víc...“

Jacob.

Jacob...

Mlčel jsem a zíral před sebe.

„Edwarde, je mi to líto... nechtěla jsem ti ublížit, ale...“

„Běž...“ přikázal jsem jí.

Vydechla, jako kdyby jí někdo praštil do zad.

„Prosím...“ dodal jsem.

Sklopila hlavu a zakývala.

„Je mi to líto... Vážně...“ otočila se a rozběhla se ke dveřím.

„Mě taky...“ řekl jsem, když jsem byl v pokoji sám.

Vyběhla jsem z Edwardova pokoje a rukávem si otřela slzy.

Ruce se mi klepaly a kolena podlamovala.

Seběhla jsem schody a prošla obývacím pokojem.

Jakmile jsem chytla za kliku, někdo mi položil dlaň na rameno.

Otočila jsem se.

„Alice?!“ vyhrkla jsem. „Ty jsi...“

„Jo, viděla jsem to...“ její pohled byl chladný, ale zároveň chápavý. Zropančila jsem.

Ve vteřině stáli za jejími zády všichni členové Cullenovy rodiny a já instinktivně ustoupila o krok zpět.

Esmeé se rozběhla po schodech nahoru s Carlislem v patách. Rosalie stála se založenými pažemi a okusovala si ret. Emmett se ohlédl po Jasperovi.

Ten stál na druhém konci pokoje a sledoval, co se bude dít dál.

„Je mi to líto...“ zopakovala jsem po pár nekonečných vteřinách otrocky a otevřela dveře.

Alice mě zase zastavila.

Po zádech mi přešel mráz, co teď?

„Neboj se, vyřeší se to.“ S vypětím všech sil se na mě usmála.

Sklopila jsem zrak.

Cestu jsem měla volnou.

„Sbohem...“ vydechla jsem a vykročila do tmy přede mnou.

Zaklepala jsem na dveře Edwardova pokoje.

Nikdo se neozýval.

Otevřela jsem a rozhlédla se po místnosti. Stál u okna a koukal ven. Přistoupila jsem k němu.

Jednou rukou jsem ho objala kolem pasu.

„To bude dobrý...“ pousmála jsem se na něj.

Nijak nezareagoval.

Druhou rukou jsem ho pohládila po rameni.

Pořád se díval z okna, ale vysmekl se mi z objetí a o pár kroků poodstoupil. Sklopil hlavu a v tom se zvenku ozvalo vlčí zavytí.

Viděl jsem Bellu vyběhnout z domu té rodinky pijavic.

Zavyl jsem, aby věděla, že jsem tady.

Zastavila se a rozhlédla se.

„Jacobe?“ zavolala.

Pomalu jsem se k ní přiblížil.

Oči měla zarudlé, ruce založené na prsou, rukávy si mačkala v dlaních.

Vždycky jsem chtěl, aby to s tím smrdutým upírem skončila, ale když jsem ji takhle viděl, nevím, jestli to bylo správné.

Netušil jsem, že ji to takhle sebere.

Šťouchl jsem ji čumákem do ramene a zakňučel.

„Budu v pohodě...“ odvětila mi a otřela si znovu tvář rukávem.

Vydechl jsem a pobídl jí k pohybu. Chtěl jsem rychle odejít, aby tu nemusela být dýl, než je nutný. Pochopila můj záměr, ale řekla:

„Běž napřed, doženu tě...“

Nesouhlasil jsem s tím. Ale věděl jsem, že přemlouvání nemá cenu a oni jí neublíží. Podíval jsem se na ni, a ona přikývla.

„Vážně, doženu tě.“

Otočil jsem se tedy a pomalu odkráčel.

Stála jsem tam jen tak, sama, ve tmě a sledovala jejich dům.

Tohle je dost možná naposled, co ho vidím.

Při té myšlence se mi do očí zase nahrnuly slzy.

Proč jsem to udělala?

Najednou se otevřely dveře a někdo z toho domu vyšel.

Neviděla jsem, kdo to je.

Kráčel směrem ke mně, zase jsem znervózňela. Netušila jsem, kdo to je a co mi chce. Zadívala jsem se stranou do země, přešlapovala z jedné nohy na druhou a prohrábala si vlasy.

„Bello!“ zavolal na mě ten někdo, když vzdálenost mezi námi tvořilo už jen pár posledních metrů.

„Alice?!“ divila jsem se. Najednou jsem byla naprosto klidná. Ohlédla jsem se přes její rameno zpět k domu. Ve dveřích stál Jasper.

Ted' už mi bylo jasné, proč jsem tak klidná..

„Proč jsi tady?“ zeptala jsem se opatrně.

Usmála se.

„Víš, že vidím budoucnost lidí, když se rozhodnou, jakou cestou půjdou dál. Posledních několik minut se rozhoduješ každou chvíli, ale pokaždé pro někoho jiného, už mi z toho začíná jít hlava kolem.“

„Promiň, už půjdu...“ otočila jsem se a chtěla odejít.

„Ne,“ chytla mě za rameno. Otočila jsem se zpět.

„Tohle rozhodnutí nebylo tvoje konečné. Viděla jsem něco jiného...“ na chvíli se odmlčela a já jsem nechápala, co tím chce říct.

„Mluvila jsem s ním, vysvětlila jsem mu to...“ usmála se.

Vydechla jsem a zalapala po dechu.

Alice se postavila vedle mě a ve dveřích vedle Jaspera stál on.

Nezmohla jsem se na jediné slovo.

Stál jsem ve dveřích s očima upřenýma přímo na ni.

Nejistě tam stála vedle Alice a přešlapovala z jedné nohy na druhou.

Alice ještě jednou zkontrolovala, co viděla několikrát za sebou a ujistila mě, že se to nijak nezměnilo.

Usmál jsem se.

Rozběhl jsem se směrem k Belle a ve vteřině stál u ní.

„Edwarde, já...“

„Mlč...“ zašeptal jsem.

Položil mi prst na rty a přitiskl si mě k sobě tak pevně, jako nikdy.

„Tohle mi už nikdy nedělej!“ zašeptal mi do vlasů.

„Promiň...“ cítila jsem se jak největší idiot. Nerozhodný, sobecký idiot, který dostal druhou šanci, i když si ji vůbec nezasloužil. „Tohle je to, co chci...“ snažila jsem se vykoktat.

Z lesa se najednou ozvalo hlasité, zdrcené zavytí.

„Jacob to ví...“ podíval se na mě Edward.

„Odpusť mi to, ale takhle to má být...“ zašeptala jsem do tmy, ale byla jsem si jistá, že to můj nejlepší přítel slyšel.

Adam Podaný, 1.C

ANDĚL

BLACK ANGEL

Miluji Tě, můj černý anděli.

Šel tiše, už již několik hodin, dnů, týdnů, let a stále mě doprovázel, svými tichými, ale vytrvalými kroky.

Stále se mě držel, sama jsem nechápala proč, ale on se ani na okamžik nechtěl vzdát.

Chtěla jsem se ho zbavit a zároveň být pořád s ním.

Ten pocit krásného strachu.

Uvědomovala jsem si, že nedokážu být s ním ani bez něj.

Tu tvář bych rozeznala v davu, mezi tisíci.

Ty ústa, rudá a jedinečná, sladká a žádoucí.

Proč mi to děláš??

Ne nechci?!

Proč mi podáváš svou ruku?

Mám jít s tebou?

Kam?!

Je to daleko nebo blízko?

Ne, nechci, nepůjdu!

Proč se na mě tak díváš?!

Opravdu odejdeme?

Spolu?

Oba?

Ale kam?

Jsi krásný...

Jsi jedinečný...

Jsi opravdový?

Kéž bys byl...

Jsmo spolu?

Nesním?

Opravdu, jsem s Tebou.
Proč je mi najednou tak krásně... a lehce?
Co jsi to se mnou provedl?
Okouzlit si mě.
Dělej si semnou cokoli, ty smíš.
Už jen dotyk, už jen polibek...
Já mám křídla?
Já létám?
Já jsem... ty jsi...
Miluji Tě, můj černý anděli.

Eva Tomečková, 1.C

ANDĚL

Viděla jsem ho. Seděl tam, na obrubě mostu, skryt před zraky všech. Anebo spíš téměř všech? Možná ale chtěl, abych ho viděla. Jen tam seděl, koukal se. Světlé, delší vlasy mu padaly do obličeje, hlavu skloněnou, ale věděla jsem, že mně pozoruje. Šlo z něj cítit něco tajemného, až mi skoro nabíhal mráz po zádech. Něčím mne přitahoval, byl takový,... zvláštní. Ale tak, přece nemůžu strávit sledováním jednoho kluka na mostě celý den, ať je mi sebevíc sympatický. Už jsem měla být úplně jinde! S Laurou jsme se domlouvaly, že za ní dojdou o půl osmé, to je za pět minut a já to mám další minimálně čtvrt hodky. No co, tak to vezmu zkratkou. Sice tou cestou strašně nerada chodím, ale budu o pár minut dřív. Budu muset projít takovou hnusnou, temnou uličkou se spoustou zákoutí. A nejhorší je, že tam téměř nikdo nechodí, a když, tak jsou to takové ty pochybné existence. Ale tak, jednou to můžu risknout, však se mi nic nestane...

Vzhlednu k nebi a zamračím se. Stmívá se rychleji, než čem si myslela. Přidám do kroku, už chci mít tu cestu za sebou. Když sem si byla téměř jistá, že už bych měla být na druhé straně, konec ne a ne přijít. Vtom za sebou zaslechnu: „Ahoj kotě, počkej na nás.“ A *sakra*, proběhne mi hlavou. Mám zvláštní pocit, že tohle se nemělo stát. Zastavím a ohlédnu se. Kousek ode mě, v jednom z výklenků stáli čtyři muži, věkem tak kolem 40. Vypadali, že by se jen chtěli zeptat na cestu. „Promiňte, nemám čas,“ ozvu se tiše a chci dál pokračovat v cestě. Už po prvních krocích slyším, že klapání mých podpatků není to jediné, co se v jinak naprostém tichu ozývá. Zrychlím, a moje chůze už hraničí s během. Kroky za mnou také přidávají. Začnu litovat toho, že jsem si neprošla celou trasu, tak jako obvykle, vždyť Laura je na moje pozdní příchody zvyklá. Sice bych si zase vyslechla něco na způsob, že už bych s tou svou nedochvilností měla něco dělat, ale nemyslela by to nějak moc zle. Pak bychom si zašly na kávu, prokecaly bychom pár hodin, a pak bych nejspíš přespala u ní, protože by se mi nechtělo se tak pozdě vracet domů.

Ohlédnu se. Ono nešlo se neohlédnout! V tom ztratím rovnováhu a skončím rovnou na zemi. Zaslechnu tiché, kruté, děsivé zasmání. *Tak to není dobrý, to fakt není dobrý.* Jsou to oni, ti samí, co jsem je viděla v tom výklenku. Sice mi to bylo celou dobu jasné, ale tiše jsem doufala, že je to jen někdo další, kdo tím strašným místem prochází. Vtom mně zahřeje jiskřička naděje- nůž! Možná mám v kabelce nůž! Takový ten kapesní, půjčoval si ho ode mě brácha, když jel někam s kamarádama. Včera jsem u něj byla, vzpomněl si, že mi jej ještě nevrátil, říkal, že mi jej hodí do kabelky. Jak jsem mu v duchu děkovala.

Suverénně šáhnu do kapsy a zamáčknou pojistku, ocel vystřelí do výše. Vstanu a posbírám zbytek energie, zbytek odvahy. Obrátím se ke svým pronásledovatelům čelem, odhodlaná se za sebe prát.

Chlapi spatří čepel v mých rukou. Na jejich výrazech jde vidět, že jsem jim překazila plány. Nejspíš nečekali, že se jim ta „malá holka“ bude chtít bránit.

„Nepřibližujte se ke mně.“ Zavrčím na ně tak rázně, že překvapím i sama sebe.

„Klid maličká, Copak hned tak zhurta, něco se snad stalo?“ vyjde z hloučku jeden z nich, a s hraným, nepřirozeným úsměvem se ke mně začal přibližovat.

„Nechod' blíž!“ vykřiknu znova, nožem se rozmáchnu do prázdna, jako bych si kolem sebe tvořila nějaký štít, nějaké obrané pole, přes které nikdo nesmí. Muž přibrzdil. Snad přemýšlel, čeho všeho jsem schopná, jestli bych mu dokázala ublížit. Následně asi usoudil, že ne, protože vyrazil vstříc čepeli, šel přímo ke mně, z očí mu sálo něco zlého, něco, co ve mě probouzelo skoro pláč. Blížil se ke mně, až moc rychle, najednou byl přede mnou, a já neudělala nic. Strašlivě se usmál, chytl mě za paži a chystal se mrsknout se mnou někam pryč. Věděla jsem to. Viděla jsem, jak se nadechuje, jak se mu zatínají svaly na rukou. Věděla jsem, že musím nějak zasáhnout. ... pozdě. Smykl se mnou na zem a krutě se zasmál. Chystal se nade mne sklonit, když tu sem sebrala poslední ždibet odvahy, co sem v těle ještě měla a střelila ruku s nožem vstříc k jeho hrudi. Vykřikl. Napůl překvapením, napůl bolestí. Klesl na kolena a něco zachrčel. Rychle se zvedám se země a chystám se k útěku, když vtom, hned po pár krocích, zazní výstřel. Trhnu sebou, zastavím se. Hrudí mi proniká prudká bolest. Slyším za sebou hluk, ale nevnímám ho. Jako by někdo za mnou něco řval. Vyzněly další dva výstřely. Klesám na kolena, mé tělo začíná být nějak moc těžké. Ohlédnu se. Ten kluk z mostu! Vidím své pronásledovatele utíkat, jejich vůdce se snaží vstát z kaluže krve. Vidím i na svých rukou krev. Horkou, rudou. Moji. Skácím se k zemi,...

Skládá se nade mnou, v jeho očích vidím strach, strach o mne, ale taky něco, co mi říká, že se to muselo stát... Nikdo tomu nemohl zabránit, snad to byl osud. Dívám se mu do očí, jsou tak modré, tak jako letní nebe, jako pomněnky, které jsem trhala jako malá, jako korále, které nosila moje maminka před tím, než zemřela. V těch očích se lesklo tolik citu a zároveň tak strašná bolest. Zavřela jsem oči a s námahou je znovu otevřela. Všechno se mi začalo rozostřovat, po tváři mi stekla slza. Tak tohle je konec?!? I přes to, že mně smysly zrazovaly, jsem viděla, že i on pláče. Sklonil se ke mně a zašeptal „Odpusť.“ Vtom se to uviděla - měl křídla! Krásně bílá, tak jako první sních. Z posledních sil jsem se usmála. Věděla jsem, že jsem v dobrých rukou. Zavřela jsem oči a propadla se do nekonečné temnoty...

Veronika Kunovská, 1.D

STRÁŽNÝ ANDĚL

Když jsem byla malá, měla jsem strašně ráda povídky, kde se vyskytovali andělé, kteří pomáhali lidem v nouzi. Vždycky jsem netrpělivě čekala, jak to dopadne. Jak jsem rostla, přestala jsem na strážné anděly věřit. Přece, kdyby nějaký ten anděl existoval, musel by ho někdo vidět. Bavili jsme se o tom i ve škole. Většina lidí byla schopna uvěřit, že by nějaký ten anděl

existoval. Nás, co rozhodně nevěřili, bylo asi pět. Učitel se nás po jednom ptal, co nás k našemu názoru vede. Co jsem asi měla říct? Chvilí jsem přemýšlela, a když na mě došla řada, řekla jsem: „Na strážné anděly nevěřím z jednoho důvodu. Nikdy jsem žádného neviděla a ani o žádném neslyšela.“ Učitel chtěl něco říct, ale nakonec šel dál a nějak mě neokomentoval.

Až jednou se mi naskytl důvod. Bylo to asi v půlce května. Počasí bylo pěkné a já jezdila do školy na kole. Ten den jsem se vracela ze školy a na silnici se objevila bílá čára. „To asi někdo boural a potom ho někdo jiný táhnul. Nejspíš měl vyzutou pneumatiku, když je tu ta čára.“ pomyslela jsem si. Dál jsem se tím nezabývala. Když jsem zastavila u baráku, zjistila jsem, že tu ta čára končí. Vystrašená jsem vzala kolo a spěchala na dvůr. Otevřela jsem bránu a zkameněla.

Na dvoře stála naše octávka a byla opřená o plot. Nechala jsem kolo kolem a hledala mamku. Celou ubrečenou jsem ji našla v kuchyni. „Jsi v pořádku? A co se vůbec stalo?“ zeptala jsem se. „Jsem v pořádku. Teda až na pár modřin. Jinak jsem opravdu v pořádku,“ odpověděla. „Ale co se stalo?“ naléhala jsem. „Usnula jsem. Asi už jsem byla přepracovaná.“ Byla jsem vystrašená a musela jsem se ještě na něco zeptat: „Byla jsi v nemocnici?“ „Ne.“ řekla klidným hlasem. „Cože?! Mami! Co když máš vnitřní krvácení nebo co já vím,“ vykřikla jsem. Mamka se na mě jen smutně podívala a šla otevřít, protože zrovna někdo zazvonil. Byla to teta. Aspoň měla rozum. Přemluvila mamku, aby jela na vyšetření. Byla jsem ráda, ale to čekání doma bylo strašné. Konečně dojeli domů. Nic vážného to nebylo. Opravdu měla jen ty modřiny.

Od tohohle dne jsem začala věřit na strážné anděly. Kdyby totiž neexistovali, tak by tady se mnou mamka dneska nebyla a já bych jí nosila kytky na hrob.

Michaela Caletková,

ANDĚL S ĎÁBLEM V TĚLE

...Díval jsem se s lítostí do tvých nic nechápajících očí a nemohl jsem nic vyslovit. Ne, že by nebylo nic, co bych ti chtěl říct, chtěl jsem ti toho povědět tolik! Jenže jsem s krví postupně ztrácel i hlas. Plakala jsi. A já plakal taky...

„Keity?“ zachrptěl jsem ještě.

„Miku..?“ Hlas se ti třásl pláčem.

„Miluju tě, Keity...“

Čekal jsem na tebe před školou. Pořád jsi nešla a já začínal být nervózní. Nestalo se ti něco..?

Ne, nestalo. Za okamžik jsi vyšla ze školních vrat. Nádherná jako vždycky. Byla jsi obklopená spoustou tvých věrných kamarádek, ale pro mne si byla jediná a nejkrásnější mezi všemi. Nesměle jsem postával opodál a čekal, jestli si mne všimneš.

„Miku!“

Ani nevíš, jak mi poskočilo srdce, když jsem uslyšel své jméno z tvých úst. Miloval jsem tvůj hlas... Miloval jsem tebe!

„Díky, že na mě čekáš, Miku. Dneska se nám to trochu protáhlo. Jsi fakt moc hodnej.“

„To je dobrý, Keity, já čekal... ehmm... rád.“ Pořád mi dělalo problémy ti něco dokazovat. Byli jsme jen kamarádi, ale já k tobě cítil víc než jen přátelství. Ty zřejmě ne.

Celou tu dobu, když jsme šli domů, jsi mi se smíchem vykládala svoje dnešní zážitky. Ale já tě neposlouchal. Nezajímali mě tvoji kamarádi, zajímala jsi mne jenom a jediné ty... Díval jsem se na tebe jako na bohyni.

„...A pak Sofie řekla... Ty hele, Miku, co se děje..?“ Zatraceně, přistihlas mě. Sklopil jsem oči a ucítil jsem, jak mi rudnou tváře. To ne! To jsi na mně ještě nepoznala, že jsem do tebe blázen?

„Nic se neděje, jsem v pohodě,“ usmál jsem se. Asi ne moc přesvědčivě. Snažil jsem se to rychle něčím zamluvit. „Tak co říkala Sofie?!“ Uuf, tohle se mi povedlo. Zase jsi nasadila úsměv a pokračovala jsi. Znova jsem tě mohl sledovat. Sledovat tvé rty pohybuující se v pravidelném rytmu a vlasy povlávající v teplém letním vánku.

„Tak ahoj, Miku,“ řekla jsi mi před svým domem. Sebral jsem všechnu odvahu. „Ehmm... Keity, nezašla bys se mnou... ééhm, někam..? Třeba do kina?“

Vypadala jsi překvapeně. A i to ti slušelo. Čekal jsem na tvou odpověď. Bože! Vteřiny se vlekly jako hodiny.

„Tak jo, kdy?“ Pocítil jsem šimrání v břiše. Byl jsem vážně šťastný.

„Kdy ti to vyhovuje? Třeba zítra večer?“

„Ok, stav se pro mě v sedm, jo? Zatím.“ Zmizela jsi za domovními dveřmi. Opřel jsem se o zeď a nechal jsem své tělo sjet k zemi. Kývla jsi. Souhlasila jsi. Byl jsem šťastný!

Znovu to šimrání v břiše. Tentokrát jsem byl ale nervózní. Už potřetí za minutu jsem se podíval na hodinky. Přeshlapoval jsem před tvým domem a každou sekundu trpěl. Konečně se minutová ručička posunula na dvanáctku. Jedním skokem jsem byl u tvých dveří a už jsem mačkal zvonek. Uslyšel jsem kroky. Napínala jsi mě? Nebo ses ještě kvůli mně kontrolovala v zrcadle? Blbost.

„Ahoj, Miku, jsi tu přesně.“

Pane Bože. Nemohl jsem z tvé krásy popadnout dech. Safírové šaty, které obepínaly tvé rozkošné tělo, ti dokonale padly. A ty oči! Ty nádherné zelené oči, které věnovaly pohled jen mně!

„Jsi nádherná, Keity,“ vydechl jsem se sklopeným zrakem. Usmála ses a tmavé lokny ti na ramenou jemně poskočily. Vypadala jsi jako panenka, jako jediný exemplář na světě, kterému ještě nikdo pro jeho nádheru nevymyslel jméno.

Kino jsem objednal na půl osmou. Film jsem vybíral snad celý den, ale stejně jsem věděl, že já ho sledovat nebudu. Hlavně, aby se líbil tobě. Líbil. A já jsem byl tolik rád. Vnímal jsem jen tebe, tvoji vůni.

„Doprovodím tě domů. Je už tma.“

„Díky, Miku, bylo mi s tebou krásně,“ usmála ses. Už jsem věděl, jak nadpozemsky se cítí zamilovaný blázní.

Celou cestu jsme si povídali o filmu. Spíš ty jsi mi povídala, co jsi viděla a co se ti líbilo. Uteklo to tak strašně rychle. Najednou jsme byli před tvým domem a já nevěděl, co mám udělat.

„Miku? Nechceš jít dál? Jsem doma sama, budu jen ráda, když se ještě trochu zdržíš.“ Šokovaně jsem přikývl a pozoroval tě, jak odemykáš dveře.

„Dáš si kávu nebo čaj?“ šeptlas otočená zády ke mně, u kuchyňské linky. Tohle byla moje šance. Přistoupil jsem k tobě zezadu a položil ti ruku na rameno.

„Keity, já...“

„Miku?“ otočila ses mně. Tvá ústa byla tak blízko mých... Nedokázal jsem čekat a políbil tě. Byl jsem tolik šťastný, když jsem pocítil, že mé polibky opětuješ. Přitisknul jsem k sobě tvé útlé tělo a snažil se přitom ovládat svoji touhu. Nešlo to. Moje ruka toužebně sjela po tvém stehně.

Vzdechla jsi.. „Miku, ne, prosím.“

Nechtěl jsem přestat, ne teď! Obejmul jsem celé tvé tělo a ještě víc se k tobě přitiskl. Moje ruka náhle bloudila pod tvými šaty.

„Miku, ne!“ vykřikla jsi.

„Keity, prosím!“

„Ne!“

Ucítil jsem teplo. A bolest. Krutou bolest v hrudníku. Až teď jsem se vzpamatoval a odtáhl se od tebe. Sklopil jsem oči a to, co jsem uviděl, mě šokovalo. Z mého těla trčel kuchyňský nůž, který jsi mi zapíchla do hrudi. Všude byla krev. Všude. Když prosákla košilí a neměla se do čeho vpít, ucítil jsem ji téct po svých nohou. Padl jsem na kolena. Tohle jsem přece nechtěl udělat.

„Keity, promiň...“ vyšlo ze mě chraptivě a oči se mi zalily slzami. Ne, slzy bolesti. Tohle byly slzy lítosti a smutku. Okamžitě jsi ke mně přiklekla.

„Miku, to ne... Zavolám sanitku, vydrž!“

Zachytil jsem tvé rameno. „Ne, Keity, zůstaň se mnou... Prosím!“ Cítil jsem, jak mě síly opouští. Oči se mi zavíraly...Díval jsem se s lítostí do tvých nic nechápajících očí a nemohl jsem nic říct. Ne, že by nebylo nic, co bych ti chtěl říct, chtěl jsem ti toho povědět tolik! Jenže jsem postupně s krví ztrácel i hlas. Plakala jsi. A já plakal taky...

„Keity?“ zachraptěl jsem ještě.

„Miku...?“ Hlas se ti třásl pláčem.

„Miluju tě, Keity...“

Marcela Rotterová, 1.C

Příběh má samozřejmě ještě mnoho dalších překvapivých zvratů. Film byl zpracován podle náboženských témat, ale v podstatě se náboženství věnuje jen velice okrajově. Je to takový mix akčního filmu s fantasy. Vznikl v roce 2006 a triky v něm použity jsou na tu dobu opravdu skvělé.

Kompletní příběh je rozdělen do tří částí, z čehož každá část trvá hodinu a půl.

Tento film si tedy žádá trošku víc vašeho času, ale podle mého nebudete litovat, když se rozhodnete nějakou tu chvíli obětovat.

Adam Podaný, 1.C

TIRÁŽ

Supervizorka:

Mgr. Eva Fojtová

Technická redaktorka:

Mgr. Tereza Buiglová

Šéfredaktor:

Adam Podaný (1.C)

Autoři příspěvků:

Michaela Caletková 1.C

Jakuba Čech 1.D

Martin Čech 1.B

Karolina Danihelová 1.A

Veronika Kunovská 1.C

Tereza Maliková 2.C

Zuzana Miková 1.D

Marcela Rotterová 1.C

Eva Tomečková 1.C

Barbora Vrtělová 1.D

Hedvika Žádníková 1.D

Své příspěvky můžete zasílat na adresu:

gib.spgs.cas@seznam.cz

RECENZE

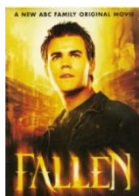
FALLEN

Aaron je adoptovaným synem jedné americké rodiny. V den svých 18. narozenin se mu začnou dít divné věci. Zjistí, že umí komunikovat se zvířaty a že jeho noční můra, strašící ho ve snech už pár dní, se pomalu stává skutečností.

K tomu všemu jej ještě nahání jeden bláznivý bezdomovec a snaží se mu něco říct.

Je jasné, že Aaron před tím vším utíká – vždyť doteď vedl zcela normální život. Ale to se má navždy změnit, když mu bezdomovec oznámí, že je Nefilim – zčásti anděl, zčásti člověk.

Aaron se ocitá uprostřed války. Ve válce Mocných, poslů Stvořitele, a Padlých andělů, neboli těch, kteří zradili a odebrali se k životu na zemi, kde pak měli s lidmi potomky – Nefilimy.

SUDOKU

7	3	1	4	6			5	9
	2					7	6	8
	8	5						
1	4		2			8	7	5
8			6		5			2
	5	2			7	6	1	3
5		4	3				2	
2	9	8		7		3		6
3	6		9		4	5		1

velmi lehké

9			5		7		8	
1	2	6					3	5
		8				9	4	
	6							
3	1	4	8	9	2		5	
	7		6	3			9	
5	3		7		9	4		2
	8	2		6	3		7	
6		7				3	1	8

lehké

KŘÍŽOVKA

43	PRORÁŽET	3. DÍL TAJENKY	NAPOLNO (BÁSN.)	SIBÍŘSKÝ VELETOK	ISLÁMSKÝ MĚSÍC	TLAPÁNÍ	Povídá jedna paní druhé: „To není vůbec žádná pravda, když se říká, že čím kdo zachází, tím také schází. Zнала jsem totiž jednoho mlíkaře, ... (tajenka).“				
VOJENSKÉ HLÁŠENÍ							NOČNÍ PODNIK		ZNAČKA KOBALTU	1. DÍL TAJENKY	KOVBOJSKÉ SLAVNOST
HLINKOVÁ FOLIE								BYVALÝ RUSKÝ VLADCE			
ZÁVODY KULIC LOŽISEK (ZKRATKA)				KRÁLOVNA VIL POTŘEBA STANÁRE				MUŽSKÉ JMENO POTRATY (ZAST.)			
JUPITERŮV MĚSÍC			SRBSKÁ CEPICE ZÁRODEK								
CIZÍ ŽENSKÉ JMENO									INIC. DES- TINNOVE ASUSKÝ BUVOL		
	MLÁCENÍ OBILI (ZAST.) ZKR. NAŠÍ VYS. ŠKOLY						ZESÍLENÝ ZÁPOR KRÚPEJ				
BÍLÝ ŽIVOČICH						PROMĚ- NADY SLOVENSKÝ „METR“					
NÁŘADÍ (SLANG.)					PŘÍTOK SEINY BYV. EGYPT PREZIDENT						JMENO FENKY
DOVED- NOSTI (ZAST.)				TRÍDA GYMNÁZIA OPICE							
	PALES- TINSKÝ VŮDCE	SLAMĚNÉ MISY BAJONETY							ŘÍDÍCÍ STŘEDISKO (ZKRATKA) DÍLEM		
ZNAČKA KOSMETIKY			VŮDČÍ MYŠLENKA PŮDA					VEŽT SE MŮDRÉ ZBARVENÍ			
VRTOCH							PRANICE PRAŽSKÝ ZELEZÁR				
UCHAZEČ						POKOLENÍ LIPNICE (BOT.)				BARVA NA VEJCE	DRAVÝ PTAK
NEOVĚŘENÁ ZPRAVA				TÁČ ZNAČKA HLINKU							
SLOVENSKÁ SPOJKA			2. DÍL TAJENKY								
OSOBNÍ ZÁJMENO			HLEDAČ ZLATA								

Pomůcka: arni, Marne, Sadat.

Pomůcka: arni, Mame, Sadat.